

יומ"ים לפני ההתאבדות פנה לכתבת של העולם הזה: "אני צריך לדבר איתך!"

סוף-סוף: בצמרת אברהם גינדי רוי קד במסיבה. בישיבה שחורה, שיא הצלחתו. מימין, מוחאת כף, בשיחה עם שמואל אל הרופא — אף בנה בהתנדבות. שעות ספורות לאחר ששוחרר מבית-החולים, ביקשתי ממנו מונולוג. גינדי, מוקף בכניימישפתחו, העדיף לענות על שאלותיי. לאחר השאלה הראשונה פתח את סגורליבו וניסה להסביר את שערך עליו. קשה להכין בדיוק את המתחולל בפניו של אדם שכלו לגביו כל

כחברה. מאז הפסקנו למכור דירות כשלבי בניה".
הארה והעירור הרבים שהורעפו על גינדי עליידי מי שמכונים "האנשים ברחוב" נטעו בו שביכ של תיקווה. "קיימת כלפיי כזאת אהרה מאז ששחררתי מהכלא: אנשים פשוט ניגשים אליי ברחוב ואומרים לי: אנחנו איתך! אנחנו חשים שאתה קורבן... אחרי המעצר — הוצפתי באהרה אמיתית ברחוב. אחרי ניסיון ההתאבדות? לא יודע. אולי יש אנשים שחושבים: נו טוב, אם הוא ניסה לגמור

אמרו לי: אפילו אם ביצעת מה שמייחסים לך — לא עוצרים אדם עד תום ההליכים" והמשיך בהרמת קול. "מה, אני אנסתי? רצחתי? ...מה עשוי הכניסו אותי למעצר של 90 יום. 90 יום! אבל מה שהכריע אותי היה הראגה למצב הכלכלי של החברה שלי. לא היו לי טענות מיוחדות כלפי השוטרים או הסוררים, או על היחס אליי בבית-המעצר.
"היה לי המון נגד המעצר עצמו: הוא לא היה מוצדק; עצם העובדה שנעצרתי והפירוטומים על כך פגעו

שלי. הקדשתי לחברה הזאת את כל כוחי ומאורי. הייתי גם חבר בהרכה ועדים: הוועד למען השוטר, למשל... בניגוד לרושם הראשוני או לתקדים מיקי אלבין המנוח, גינדי לא ניסה לשים קץ לחייו. בהתמרה כה רבה, בגלל ההלם שפקד אותו עם כליאתו מאחורי הסוררים. נציב שרות בתי הסוהר, רפי סויסה, סיפר ביום החמישי, עם היוודע דבר מותו המחריד

של גינדי, כי זימן את הקבלן-העציר ללישכתו והרגיע אותו, על כוס-קפה והרבה סימפטיה, שאין זה סוף-העולם. גם בשיחה הנרגשת גינדי אומנם התקומם על מעצרו, אך הרגיש שוב ושוב שלא זה מה שהכריע אותו, כי אם הלקוחות הרובצים על מצפוננו: "מישפטנים — וכמה מהם יודעים —

לקיצים והוא מבקש לסיים את חייו. לגינדי היה חיוני ביותר, ממש רחוק, שיכינו אותו.
המונולוג שיצא מהשיחה היה מכוון בעיקרי ללקוחות המאוכזבים, שאיבדו את אמונם בו. גינדי לקח את האכזבה ועירוער האמון בחברתו באופן אישי. "אני חברה ציבורית של אדם אחר", הסביר אז, "וזה קשה. הכל על אחריות. עד כמה שזה נשמע פראזה, אני חש כי במותי ציוויתי לבעלי-הדירות!"
אולם הזעקה שבקעה אז מדבריו הופנתה אל הציבור בכלל. גינדי שתד-מיתו היתה חשובה לו באופן קיצוני, נפגע אז מאי-הדיוקים שליוו את ניסיון ההתאבדות: "מאז המעשה כתבו עליי בעיתונים המון דברים לא נכונים ולא מדויקים. זה שכתבו כאילו אני סומך על שר-האוצר החדש, משה ניסים, שד ייקיים את ההבטחות של יצחק מודעי לגביי — זה פשוט לא נכון! מודעי אכן הומין אותי למישרדו, כשהיה עדיין שר-האוצר. הוא ישב שם עם שורה של יועצים. כסף הפגישה, אמר לי להכין נירות. זה היה סיכום הפגישה."
עכשיו מערכת מישרד-האוצר מתחלפת. יש לו ורוקא אמון בשר ניסים. ואני מבין שלא רק השר הוא שקובע מדיניות, אלא כל הפקידות הגבוהה ב-מישרד מסתלת בכך, וזו לא התחלפה. גם מה שכתבו, כאילו הורשתי מת צית מהוני למישפחה ומחצית לאחים — איזה שקר! פשוט סילפו איזה פתק והוציאו דברים מהקשרם!"

האשה והבן רינה גינדי ובנה חן בהלוויה המזועזעת של אבי המישפחה. חן הוועק עליידי אמו. השכם בבוקר ביום

את עצמו — או כטח יש משהו בחקירת המישפחה..."

6 שעות מאוחר מדי

גינדי לא חפך מאמצים כדי להציל את חברתו, לנסות ולעמוד במחויבותו לבעלי-הדירות. ראגתו העיקרית היתה להשיג ערבות המדינה, כדי לעמוד בהחייבויותיו הכספיות. הבעיה היתה שבגלל השפל בענף, הבנקים מעריכים כיום את שווי רכושם של קבלני-הבניה בכשליש מהשווי שבו העריכו אותו לפני כמה חודשים. גינדי הפעיל את קשריו החברתיים הענפים. כמצליחן היה מרושת היטב בקרב הפוליטיקאים ואנשי-הכספים. הוא עצמו היה נדיב ונהג לעזור לנוקמים. לכן, בתמימות מה, סבר ששקשריו אלה יעזרו לו במצוקתו. אך שום קשר בעולם לא יכול לכיורקטיה הישראלית.

לפני שבועיים, אחרי שכיתת רגליו בין הקרובים לצלחת הממשלתית וקיים שיחות ללא-ספור, החליטה ועדת-הכספים של הכנסת על סיוע של 70 מיליון דולר לקבלנים. פרט לכך, הוקמה ועדה — אלא מה? — בראשותו של רם חקלאי, לבדיקת בעיותיהם של הקבלנים. הוועדה הורכבה משני פקידים באוצר ושניים ממישרד-השיכון והבניה.

גינדי לא עמד בעומם הפסיכולוגי שנוצר מסביבו — הלקוחות, עובדי החברה. הוא צילצל לחברי ועדת-הכספים אף בשעות המאוחרות של הלילה, או במקומות של הבוקר.

ביום השני, בכנסת, סיפר כי הוא בא מוועדת-הכספים. מכיוון שלא הספקתי

הרביעי, כדי לבדוק מניין עולה ריח החריכה. חן עלה לגג, משם בא הריח, ונבעת למראה אביו העולה בלהבות. אחר שהצית עצמו על גג הבית

את עצמו — או כטח יש משהו בחקירת המישפחה..."

על הקבר: מי אשם?

במפוזר, כשהם מדלגים על מצבות ודורכים עליהן, מסיטים ענפיהם. שוברים כמה מהם. כדי לפנות את הדרך.

בין המלווים: השר חיים קורפו, חברי-הכנסת מאיר שטרית, מיכה רייסר ובנימין בן-אליעזר, מנהל הטלוויזיה בערבית יוסף בראל, ראש-עיריית ראשון מאיר ניצן, ראש-העירייה לשעבר הדניה גיבשטיין, האלוף (במיל') דויד מיימון. אלה הדקות שבהן הצפיפות פחות קשה. ניתן לראות מי טרח לבוא, על אף הצפיפות. בלטה עובדת היעדרם של מי שגינדי מינק אותם בשיא הצלחתו. ערך לכבודם מסיבות על גג-ביתו. ביום השישי, בשעות אחר-הצהריים המתישות, לא כולם התייצבו שם.

הצפיפות התגברה ליד חלקת-הקבר, סמוך לחומת בית-הקברות. ההמונים סגרו על המקום כסבעת-חנק, אייאפטר היה לזוז. נשמעו צעקות: "אחורה! לזוז אחורה!" קמה המולה. היצרים הופנו שוב כנגד הצלמים. תוך כדי פורקן-יצרים והנפת טוריות לאוויר סולקו בעליה-מצלמות מקירבת המקום. בקושי ניתן היה לערום את העפר על קברו. ההמונים ניצבו על כל פיסת אדמה. שוב נשמעו צעקות: "אחורה!" מעל הקבר התנוסס שלט: "אברהם גינדי הי"ד".

סמוך לשעה 4 התפזר מסע ההלוויה. נוכחות המישפחה הורגשה היטב. מיצבור של ריגשות תיסכול, חוסר-אונים, האשמה עצמית. ההמון חיפש במי לעשות שפטים. במי! העיתונות, זוהי הכתובת הנוחה ביותר.

משחרזנו מאוחר יותר אל בית-הקברות הריק מאדם. כדי לצלם את הקבר הטרי, הגיעו לשם שתי נשים: האחת צעירה, השניה קשישה. השתיים יצאו ממכונית ורלוו מפוראת והבחינו בצלם העולם הזה. כשניגוהן רוסמות זעם, ארבו לו והחלו רודפות אחריו. בקושי חמקנו מהן. כמה טוב שיש את מי להאשים.

דרכו האחרונה של אברהם גינדי, מביתו שברחוב מיבצע-קדש 11 ועד לבית-העלמין הישן בראשון-לציון, רצופה סימני-דרך שהותיר: החל בשלטים ופירסומות. כגון. "מישרדי חונדי", ועד דרך. חניון לעובדי חברת אברהם גינדי בלבד! ועד למודעות-אבל לזיכרו. שנתלו על כל לוח מודעות או קיר פנוי ביום השישי.

מסע ההלוויה התנהל ביום של שרב איום. שהעלה את המתח והמרירות שהצטברו בקרב מקורביו. לא היה מנוס מפורקן. הקורבן היתה כמעט בדרך הטבע, התיקשורת. במיוחד סבלו הצלמים, שבאו למקום כדי להנציח את דרכו האחרונה. כבר בביתו הופעלה אלימות נגד צלמי העיתונות. אחר-כך, תחת הסככה בבית-הקברות, עוד בטרם הובאה לשם האלוניקה, סולקו הצלמים מהמקום.

האווירה תחת הסככה היתה סוערת. בהשפעתו של החום הכבד אף הגיעה לנקודת-רתתה. גם ההספדים נישאו תוך כדי סערת-רגשות. מאיר ניצן, ראש-עיריית ראשון-לציון, נשא דברים רגזים. מלאי תוכחה עצמית. גם שאר הדוברים — ביניהם עזרא וקובי. אחיו — דיברו על נטישה של נפש במצוקה, האשימו את התיקשורת. את המערכת הפוליטית וכתובות נוספות. אתה קורבן של מערכת פוליטית!"

המחנק והחום הגיעו לשיאם. משהטיח הרב בנוכחים: "כולנו אשמים! את תסתכלו האחד על השני! תסתכלו על עצמכם — כולנו אשמים!" דובר על רצח, לא התאבדות. תנועה בקהל — ישיש שבור. כמעט מתעלף. הובל עליידי נשים דאגניות — היה זה אביה של רינה גינדי, האלמנה. שהתמוטט.

מסע ההלוויה המשיך לכיוון חלקת-הקבר. הרוחות לוהטות. התנו לעבור! תנו למישפחה לעבור! נשמעו צעקות. הורגשו דחיפות. דמעות התערבבו באגלי-זיעה. בדרך לקבר צעדו ההמונים